

„Okos, vicces, elbűvölő és elképesztően romantikus.”

– Katherine Webber, bestsellerszerző –

The Agency for Scandal

a botrányügynökség

fine selection

LAURA WOOD

LAURA WOOD

The
Agency
for
Scandal
a botrányügynökség

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

ELSŐ FEJEZET

HA TITKOK VAGY BOTRÁNYOK UTÁN KUTATSZ a londoni báli szezonban, előbb vagy utóbb el kell látogatnod az operába.

Az elegáns ruhát öltő sokaság úgy tesz, mintha a színpadon zajló drámát figyelnék, de közben egymást lesik... az intrikák tökéletes melegágya.

Pont ezért vagyok itt.

Mindig is úgy éreztem, hogy a Királyi Operaház egy cukrászatok kirakatait idéző látványosság: a sok fehér és aranyozott felület és a mindent átszövő akantuszlevél-minták, amelyek akár cukorból is lehetnének, és szíved szerint beléjük harapnál. A puha, karmazsinvörös bársonyszékekkel teli páholyok (szám szerint százhuszonegy) aranszín lópatkóba rendezve tornyosulnak a nézőtér fölé, felettük hatalmas kupolás mennyezet szökik a magasba. A telt házas estéken majdnem kétezer nézőt lát vendégül. Kétezer kíváncsi szempár, kétezer izgatott, pletykákat suttagó hang. Lenyűgöző.

– Izzy – csendült fel egy hang a fülem mellett. – Az ott nem Rathmore grófja? Mert ha igen, *határozottan* nem a feleségével érkezett.

Teresa Wynter tizennyolc éve a legjobb barátom, de számos érne között nem jutott hely a diszkréciónak. A harsány megszólalása

és a széles, elbűvölő mosolya is elég lett volna, hogy felénk irányítsa a közelben lévők figyelmét, de az ebből az alkalomból viselt, szemfájdítóan citromsárga estélyi ruhája gondoskodott arról, hogy mindenki észrevegye. („A szabóságban még úgy tűnt, hogy halvány kanikalinszíne van, Iz...”) Számos fej fordult a páholy felé, ahol ültünk, és meredten bámultak ránk. Vagyis egész pontosan *ná*. A pillantások átsiklottak felettem. Szokás szerint csak egy árnyék voltam, a társasági elit szeme sarkában megvillanó halvány szikra. Ami teljes mértékben megfelelt az igényeimnek.

Ha egy női nyomozókból álló titkos ügynökségnek dolgozol, kifejezetten hasznos, ha átnéznek rajtad.

– Hm?

A zaj forrása Teresa Louisa nagynénikéje volt, aki látszólag felrezzent egy pillanatra, kiegyenesedve a vörös bársonyülésen.

– Mit mondtál? – Gyanakodva méregetett minket. Általában csak azért ébredt fel, hogy éreztesse velünk, mennyire helyteleníti a társalgásunkat.

Teresa angyali mosolyt villantott rá.

– Semmit, nénikém.

Louisa válaszul csak szipogott, és további megjegyzés nélkül viszatért a szundikaláshoz. Teresa nagynénikéje éltes korú hölgy, süket, mint az ágyú, és bárhol képes elaludni. Vagyis tökéletes garde-dám, főleg Teresa számára. A barátnőm gyakorta hangoztatta, hogy rossz korba született, és ha nyolcvan évvel korábban látja meg a napvilágot, megbotránkoztató viszonyba bonyolódott volna Lord Byronnal. Személy szerint nem kételkedem ebben, és tartok tőle, hogy Byron nem bírt volna vele.

– Én nem aggódnék Lady Rathmore miatt – suttogtam Teresának, miután Louisa ismét elhelyezkedett. – Úgy hallottam, megunta

a férje hűtlenkedését, és hosszú európai útra indult egy igen jóképű lakájjal.

Alig tudtam leplezni az elégedettségemet, mert az egyik bonyolultabb ügyünk örvendetes végeredményéről számoltam be ezzel. Lady Rathmore az ügyfelünk volt, és rendkívüli örömeinkre szolgált megszerezni az iratokat, amelyekkel kizsarolhatta a csapodár férjéből a gondtalan és szabad élethez szükséges pénzügyi támogatást. Igazán járt neki ennyi, hiszen eleve az ő hozománya tette gazdaggá a férfit.

Teresa szeme elkerekedett.

– Honnan a *csudából* tudsz minden ilyesmiről?

– Megvannak a magam forrásai.

Lesímítottam a halványszürke estélyim szoknyáját. Egyébként is jellegtelen, semmitmondó darab volt, de valósággal láthatatlanná vált az operába érkező hölgyek ruhakölteményei között, amelyek úgy ragyogtak a vörös bársonyon, mint megannyi drágakő az ékszerdobozban. Édesapám több mint két éve halt meg, és a barátaim tiltakozása ellenére meglehetősen nehezen tudtam lemondani a gyászruháimról.

Pillanatokkal később, majdnem pontosan a Teresával közös páholyunkkal szemben belibbent a színre Sylla Banaji édesapja, Sir Dins-haw Banaji karján. Egyetlen pillantásra sem méltatott minket. Őt viszont nagyon sok pillantás követte. Jó néhány színházi távcső üvegén csillant meg a gyertyafény, ahogy nyakukat nyújtogató kíváncsiak sokasága figyelte a baronet¹ gyönyörű lányának aznap esti öltözékét, és hogy feltűnt-e bárki érdekes a társaságában.

A tizenkilenc éves, macskaszerű eleganciával lépkedő, az arisztokratákat gőgös lenézéssel szemlélő Sylla mindenhol a figyelem

---

¹ Örökletes brit nemesi cím, amely rangban a báró alatt, de a lovag fölött áll.

középpontjában állt. Figyeltem, ahogy a tömeg mohó tekintettel bámulja őt, és a nyomában támadt elismerő csevegés duruzsolását. A halványkék és ezüst estélyit méltatták, amely kiemelte a hollószárnyat idéző fekete haját és az aranybarna bőrét. A képet a vékony csuklókon felkúszó ezüst karkötők tették teljessé.

– Milyen... *eredeti* – mormolta egy nő, a hangja fanyar, mint a megsavanyodott bor.

Sylla nehezen meghatározható helyett töltött be a társasági életben: Lady Anne Stanton és egy Bombayben született, Oxfordban tanult kishajós lány. Az apja nyugalomba vonult dragonyos, csaknem egy évtizede adományozták neki a baronet címet, hatalmas vagyona és jótékony tevékenysége miatt (a walesi herceghez fűződő közeli barátsága is segíthetett), de sokan mindmáig csak a bőre színét vették észre. Syllára is ugyanígy tekintettek.

Sylla hűvös tekintete végül felém siklott, és egyetlen futó pillanatra összetalálkozott az enyémmel, mielőtt folytatta útját. Ennyi is elég volt ahhoz, hogy világosan továbbítsa az üzenetet: *ne merészeld elbaltázni*.

Sértetten fújtam ki a levegőt. Nem szokásom hibázni, Sylla mégis ugyanolyan zöldfülű újoncként kezelt, mint másfél éve, amikor először felvette velem a kapcsolatot. Elővettem atyám zsebóráját a retikülből, amely egy kis parfümös üveg, egy összehajtott legyező és egy zsebkendő társaságában hevert mellettem. Több mint harminc perc volt még hátra az előadás kezdetéig; bőségesen elég a feladatom elvégzéséhez.

Átfutottam a programot, igyekezve elrejtetni a türelmetlenségemet. Már láttam a *Manon Lescaut*-t, három évvel ezelőtt ott voltam a premieren a Covent Gardenben. Tizenhat éves koromban, amikor

atyám még élt. A családi páholyban ültünk, amelyről azóta le kellett mondanunk. Hivatalosan azért, mert igazából csak atyám kedvelte az operát, így nem láttam értelmét fenntartani... de valójában nem engedhettük meg magunknak.

Akkoriban a napjaim az elegáns ruhákról és a megfelelő férj utáni kutatásról szóltak. Mintha egy örökkévalóság telt volna el azóta, és valaki más múltjára tekintenek vissza; őszintén szólva nem sok mindent hiányolok azokból az időkből. Természetesen bármit megadtam volna, hogy visszakapjam édesapámat... de a többi? Azóta *sokkal* érdekesebb lett az életem.

– Óóó, milyen csoda szép rózsaszín árnyalat! – riasztott fel Teresa kiáltása a merengésből. – Szerinted jól állna nekem?

Az ujjával jelzett irányba néztem, egy rémálomba illő, vörösbarna és lazacszín közötti árnyalatú ruhára.

– Szerintem te bármilyen színben csodásan festenél – jelentettem ki, egyrészt, mert ez tűnt a diplomatikus válasznak, másrészt, mert ez az igazság.

Teresa gúnyosan elmosolyodott, de látszott rajta, hogy kedvére van a válasz.

– Rózsaszínben megyek a Devonshire House-ban rendezett bálba, de az jóval haloványabb árnyalat ennél, és most elbizonytalanodtam, hogy jó lesz-e... – elmélkedett félrehajtott fejjel. – Lehet, hogy vissza kellene mennem a szabóhoz.

– Hagyj már békét annak a szerencsétlen asszonynak! – korholtam. – Megszámolni sem tudom, hányszor gondoltad meg magad azzal a ruhával kapcsolatban.

– Ez lesz az év legfontosabb társasági eseménye – közölte Teresa kioktatón. – Talán az évtizedé. Ha kíváncsi vagy a véleményemre,

nem veszed elég komolyan az ilyesmit, főleg a jelmezbálokat. Úgy hallottam, hogy Marlborough hercege ötezer frankért rendelt jelmezt a House of Worthból; nem lehet akármiben megjelenni.

Erre csak vállat vontam. Úgysem veszi észre senki, hogy mit viselek, így nem is igazán foglalkoztam a kérdéssel. Teresa bosszankodva ciccegett, aztán visszatért a tömeg vizslatásához.

Hirtelen felálltak a szőrszálak a tarkómon és libabőrös lettem. Meg sem kellett fordulnom, anélkül is tudtam, mi történt.

Megérkezett Max Vane.

– Ő a legjóképűbb férfi, akit valaha láttam – jelentette ki Teresa a vállaim felett átnézve, álmatag tekintettel.

Szinte öntudatlanul megfordultam, és ugyanaz a borzongás futott végig rajtam, mint mindig, amikor megpillantottam Maxet. Igazán hozzászokhattam volna, gyakran tűnt fel társasági eseményeken, mégsem múlt el a fura sokk, ami félig gyönyörteli volt, félig fájdalmas. A páholyába besűrűdő fényben állt, amely közvetlenül a királynőé mellett kapott helyet, mindössze kettőre Sylláétól. Mesébe illően jóképű volt, tökéletesen szabott fekete frakkot és egyszerű fekete selyemmellényt viselt. Rezzenéstelen tekintete a színházat pásztázta, látszólag semmi sem keltette fel az érdeklődését.

Immár tizennyolc hónapja voltam fűlig szerelmes Max Vane-be. Ő persze még a létezéséről sem tudott.

Teresa nem túlzott a külsejével kapcsolatban. Max Vane alkatát mintha a klasszikus görög héroszok szobrairól mintázták volna, több mint hat láb magas volt, és a kiválóan szabott ruha sem tudta elrejtetni a széles vállát és a duzzadó izmokat. Az arca tökéletesen arányos, az álla szögletes, az ajkai teltek, a szája többnyire késpengényire szűkült. Szőke haja enyhén göndörödött, és a divatosnál rövidebbre vágták.

Beszédes tény, hogy mindezen vonzó tulajdonságai ellenére mégis a szemét vette észre először mindenki. A melegséget árasztó, sötétzöld tekintetben apró fények táncoltak, az ilyen szemekről szoktak verseket írni... már persze azok, akik hajlamosak az ilyesmire. (Én csak egyszer tettem rá kísérletet, és a borzalmas eredményt látva azonnal elégettem minden bizonyítékot a hálószobám kandallójában.)

– Kár, hogy mindig annyira kimért és merev – merengett Teresa.
– Szerintem még sosem láttam mosolyogni.

Én igen. Sőt, még Max Vane nevetését is hallottam.

MÁSODIK FEJEZET

TIZENNYOLC HÓNAPPAL EZELEŐTT épp véget ért az atyám halálát követő gyászydőszak. Mindig is közömbös voltam a társasági élet iránt, szükséges, de unalmas kötelességnek tekintettem... és hirtelen az összes estélyen fojtogató bezártságérzet fogott el. A társalgók figyelő tekintetekkel teltek meg, amitől pánik kezdte szorongatni a mellkasomat, és nem tudtam, mit tegyek ellene. Az is egyre világosabbá vált, hogy anyám, Henry és én anyagi nehézségekkel néztünk szembe. A pusztta túlélésünk miatti aggodalom tartott ébren éjszakánként, miközben anyám egészsége tovább romlott, Henry pedig bentlakásos iskolába ment.

Azon az éjszakán Kentben vendégeskedtem egy kétszáz fős táncmulatságon.

A bálterem fülledt volt, és zsúfolt, az egymásnak feszülő testek közepe tette legszívesebben kibújtam volna a saját bőrrömből. Teresa nem volt ott, és az este nagy részét egy árnyas sarokba húzódva töltöttem a meleg limonádémmal, az üres táncrendemmel legyezve magam. Végül nem bírtam tovább, és kimentem a kertbe. Nem illő, hogy egy fiatal hölgy egyedül sétáljon éjszaka, de soha senki nem figyelt arra, hogy épp merre járok.

Olyan mohón nyeltem a kinti hűs levegőt, mint szomjazó a tiszta vizet. Elkezdtem bejárni a parkot, messze a zajtól és a mulatozástól, a báli cipőmben majdnem hangtalanul suhantam a sötétségben. Ahogy távolodtam a bálteremtől, minden lépéssel csökkent a mellkasomra nehezedő nyomás. Hamarosan egy patakhoz értem, és elindultam a partján. A víz idővel zubogó ezüst sávvá szélesedett a holdfényben. Megszállt a béke, a hevesen kalapáló szívem lelassult, megszűnt a feszültség a vállamban.

Legalábbis amíg egy mély, parancsoló hang nem hasított az éjszakába:

– Gyere ide!

Megdermedtem, és elöntött a mérgező parancsoló hangnem miatt. A hang felé fordultam, számon egy dühös válasszal, de az illető egy hatalmas tölgy túloldalán állt, és nem nekem szánta a szavait.

Kipillantottam a törzs mögül. Ott állt a parton Maximillian William Spencer Vane, Roxton nyolcadik hercege, és a homlokát ráncolva meredt a patak irányába.

Abban a pillanatban még nem voltam szerelmes Max Vane-be. Nyilván láttam korábban is, általában zsúfolt báltermekben. Egy kicsit mindig lenyűgözött a belőle áradó erő és magabiztosság, és hogy úgy zsongják körül az emberek, mint lepkék a lángot. Lehet, hogy időnként ugyanazokra az estélyekre kaptunk meghívást, de teljesen eltérő körökben mozogtunk. Egy herceg és egy jelentéktelen báró lánya között társadalmilag hatalmas a távolság, és Vane láthatóan tisztában volt a helyzetével: impozáns, mosolytalan alakként tűnt fel mindenhol, betű szerint betartott minden udvariassági szabályt.

Kíváncsi voltam, hogy kivel beszélgetett, ezért közelebb óvakodtam. A magas hangú nyüszítést hallva jöttem rá, hogy egy kis termetű,

meghatározhatatlan fajú kutya áll a patak ellenkező partján. A vízben állt, mint aki elindult ugyan, de aztán megbénult a rémületől. Remegve, nyüszögve toporgott; láthatóan nem mert mélyebbre menni a vízbe, de visszafordulni sem akart.

Vane hangosan felsóhajtott.

– Azt mondtam, *gyere ide* – próbálkozott újra bátorító hangon.

A kutya hegyezni kezdte a fülét, de nem mozdult. Tovább remegett, egyre fokozódott a nyüszítés.

– Nem örülnék, ha át kellene mennem érted.

Halk volt a hangja, dallamos és kifinomult, a társadalmi helyzetére jellemző magabiztos vontatottsággal.

– A komornyikom ki fog térti a hitéből.

A kutya erre sem reagált, nekem pedig az ajkamba kellett harapnom, hogy ne nevessem el magam Vane arkifejzésétől.

Újabb sóhaj kíséretében lehajolt, és elkezdte kifűzni a cipőjét. Elkerekedett a szemem a döbbenettől, amikor a kissé lemaradt agyam ráeszmélt, hogy az ország legjóképűbb férfija, a báli szezon (nem, az évtized!) legkapósabb agglégénye, le fog vetközni előttem.

Nem lenne szabad odanéznem, jelentette ki szigorúan az agyam. *Határozottan nem lenne szabad.*

(Hiszed vagy sem, még mindig nem értük el azt a pontot, amikor reménytelenül elrabolta a szívemet.)

A kutya ebben a pillanatban lelt rá az addig hiába keresett bátorságára, és nyávogásszerű harci kiáltással Vane felé kezdett száguldanival a vízen keresztül.

A szerencsétlen férfi már félig letolta a nadrágját, így csak arra volt ideje, hogy félrekapja a fejét, mielőtt a nagyon nedves és nagyon sáros kutya a mellkasának csapódott, és a saját merészségétől mámorosan

ugatva ledöntötte a lábáról leendő megmentőjét, aki hangos cuppanással landolt a patakparti latyakban.

A kutya (hálátlan pára) eliramodott az éjszakába, magára hagyva Roxton herceget a dagonyában.

Nem tudtam, mire számítsak. Dühös lesz? Bosszankodik? Frusztráltan kiabál? Biztos voltam benne, hogy egy herceg mindig méltósága teljes tudatában jár-ke. Azt hittem, hogy üvöltözni kezd, szentélgelni, és válogatott átkokkal szidja a gyorsan távolodó állatot.

Ehelyett hátravetette a fejét, amitől még sárosabb lett, és felkacagott. A nevetése ugyanolyan szép volt, mint ő maga: mélyről feltörő morgásnak indult, és melegséggel teli, vidám hanggá enyhült.

Ekkor történt meg. Ekkor borzongtam meg először. Azonnali és váratlan volt, mint az áramütés. A szívemhez kaptam, mintha ezzel megváltoztathattam volna, hogyan verjen.

Néztem, ahogy ott hever a sárban, felszabadultan nevetve önmagán. Megszűnt Roxton hercegének lenni, és egyszerűen Max lett számomra.

Azonnal és váratlanul beleszeretni egy majdnem teljesen ismeretlen férfiba, aki még a létezéséről sem tud, meglehetősen nyomasztó érzés, és cseppet sem praktikus. Szinte azt sem tudtam, hol járok, vakon megfordultam, és sietve elindultam az ösvényen.

A nevetés félbeszakadt.

– Ki az? – kérdezte. – Van ott valaki?

Nem álltam meg, visszasiettem az estélyre, próbáltam feldolgozni a rám törő érzések kavalkádját, amelyeket egyetlen kellemes, de teljesen hétköznapi nevetés szabadított el.

Nem sokkal később a terem széléről figyeltem az estélyre visszatérő Maxet: sehol egy folt a ruháján, a megjelenése tökéletes. Nem

tudom, hogy érte el, de gondolom a hercegeknek megvannak a maguk trükkjei ilyen esetekre. Senki sem tudta, hogy mi történt odakint. Csakis én. Ismét merev és szigorú volt az arcra, ami furcsamód intimebbé tette a nevetése emlékét.

Magam sem értettem, hogyan lehet ilyen gyorsan belehabarodni valakibe. Megszállottan elemeztem az elmúlt fél óra eseményeit, mintha egy kirakós lenne, amelyet meg lehet oldani kellő kitartással. Egy fa mögül lestem, ahogy a sárba szédül a herceg (mint holmi közönséges kém), és aztán... beleszerettem? Badarság. Addig földhözragadt emberként tekintettem magamra. Nem hittem az efféle szerelemben, amely nyílként fúródik a szívedbe.

Másrészt viszont tudomásul kellett vennem, hogy éreztem *valamit*. Az atyám elvesztése miatt érzett gyász, majd az anyagi helyzetünk okozta kétségbeesés után elsöprő erővel tört rám ez a bódult imádat. Egy új érzelem, amely úgy tűnt, képes lehet áttörni a bánat és a pánik nehéz, fojtogató leplén. Bár tudtam, hogy az érzelmeim viszonzatlanok maradnak, egy rég látott vendég tért vissza a szívembe: a remény.

De nem csak emiatt volt sorsfordító az este. Syllával is akkor találkoztam.

– Várj, tévedtem – szólalt meg Teresa elakadó hangon. Megráztam a fejem. Nem volt időm a múltba révedni, dolgom volt. – Ő a legjobb képűbb férfi, akit valaha láttam.

A barátnőm egyenes háttal ült, a teste megfeszült, mint az íjhúr. A Max mellett álló férfit szegezte a tekintetét. Felszaladt a szemöldököm. Az ismeretlen valóban jóvágású volt, barnásvörös hajjal, elegánsan nyírt szakállal és mosolygós barna szemmel, de (tényszerűleg)

nem ő volt a *legjóképűbb* férfi az épületben. Teresa mégis olyan arc kifejezéssel nézte, mint aki egy angyali kórus énekét hallja. Vajon én is így festettem a fa mögött leskelődve?

A férfi ekkor felénk pillantott. A tekintete összeakadt Teresáéval. A barátnőm rámosolygott. Ő vizonozta a mosolyt.

– Ó! – tört elő önkéntelenül Teresából. A férfi arcára bódult kifejezés telepedett. Maxhez fordult, és mondott neki valamit. Max is felénk nézett, mire az én szívem kezdett kalimpálni... de persze nem rám nézett, hanem Teresára. Aztán megfordultak, és kimasíroztak a páholyukból.

Teresa hosszan felsóhajtott.

– Izzy – nyögte ki. – Izzy, láttad...

– Persze hogy láttam! – nevettem fel.

Teresa is kuncogni kezdett, a programfüzettel legyezte magát.

– Vajon ki lehet az?

Nem kellett sokáig találgatnia, mert pár pillanattal később lépteket hallottunk, és ott álltak mögöttünk. Meglepetten talpra ugrottam, az ölemben tartott retikül a padlóra hullott. Teresa is felpattant, a szája boldog mosolyra húzódott.

– Miss Wynter – Max hangjában volt valami kellemes érdesség, ami furcsa dolgokat művelt velem. – Remélem, megbocsát, hogy így önökre törünk.

Persze hogy Max ismerte Teresát... jóban volt az unokaöccsével, Nickkel, az újdonsült Wynter gróffal. Ennek köszönhetően többször is bemutatnak Maxnek. Az elkeseredettség és mulatság érzése viaskodott bennem minden alkalommal, amikor úgy tűnt, fogalma sincs, ki vagyok.

– Méltóságos uram – dorombolta Teresa, tekintetét mereven Max mögé szegezve. – Megtisztel a társaságával, örömmel látjuk.

Érdeklődve figyeltem a jelenetet, és próbáltam ügyet sem vetni a forráságra, ami elárasztott Max jelenlétében. Elfogadtam, hogy viszonzatlan szenvedély áldozata vagyok, de nem fogok bolondot csinálni magamból emiatt.

Max pillantása Louisára siklott, aki békésen szundikált. Időnként szuszogó hangok törtek elő a szájából. Bizonytalanság suhant át az arcán, és nem volt nehéz kitalálni, mi jár az eszében. Világosak az etikett szabályai, és ő be akart tartani minden előírást.

Teresa mosolya vigyorra szélesedett.

– Én nem ébreszteném fel – közölte bizalmasan. – Nem veszi jó néven, ha felrázzák a legszebb álmából, akkor sem, ha egy herceg teszi.

Max összevonta a szemöldökét, de társa felnevetett.

– Miss Wynter – mondta Max kissé feszengve. – Hadd mutassam be kedves barátomat, Mr. James St Clairt.

James St Clair előrelépett, és Teresa keze fölé hajolt.

– Örülök a szerencsének, Miss Wynter – mondta.

Egyből megkedveltem. Először is, kicsit sem hasonlított Byronra. Megbízható, nyugodt embernek tűnt; könnyedség áradt a tartásából és pajkosság csillogott a szemében, azt sugallva, hogy mindig látja a helyzetek humoros oldalát. Teresa vonzalmának legtöbb tárgya általában úgy nézett ki, mint aki egy erdélyi kastélyban tölti a nappalokat egy koporsó kényelmében, szüzek vérén él, és bármikor kész tüzes lelkesedéssel felolvasni véget nem érő, borzalmas költeményeit.

Ezúttal egy teljesen hagyományos külsejű fiatalember állt előtte, és olyan arckifejezéssel nézett rá a barátnőm, amit legutóbb akkor láttam, amikor elvittek minket a Gunter's Tea Shopba². És nagyon

---

² Híres teázó, étterem a West Enden.

úgy tűnt, hogy James St Clairt még az epres fagyaltnál is izgalmasabbnak tartja.

– Enyém a megtiszteltetés, uram – válaszolta Teresa, hosszú évek alatt tökéletesített technikával rebegetve a pilláit. Egy végtelennek tűnő pillanatig nem mozdultak, Teresa keze a férfi kezén nyugodott. Végül Max köszörülte meg a torkát.

Ünnepontó.

James enyhén elpirult, amikor elengedte Teresa ujjait. Teresa felém fordult, az ő arca is rózsaszín pírt öltött a gyönyörűségtől.

– Bizonyára emlékszik szeretett barátomra, Miss Isobel Stanhope-ra.

Rövid félmosoly futott át az arcán. Bár egy szóval sem említettem, Teresa régóta gyanította, hogy mit érzek Roxton hercege iránt, és minden lehetőséget megragadott, hogy ugrasson ezzel.

– Mr. St Clair – pukedliztem. – Méltóságos uram.

Az urak szertartásosan meghajoltak felém. Max tekintetében a felismerés legkisebb szikráját sem láttam. Elfojtottam a csalódott sóhajt, mert tudtam, hogy pont a felejthető megjelenésem miatt tudom hatékonyan végezni a dolgomat.

Apropó... Sylla felé pillantottam, aki ezúttal leplezetlenül meredt rám, és nem igényelt túl nagy tudást az üzenet értelmezése. *Ne vesztegesd az idődet azokkal az érdektelen férfiakkal, és láss munkához.*

Teljesen jogos. Lepillantottam a nézőterre, és láttam, hogy végre megérkezett a célpontunk. Elöntött az adrenalin. Ez volt a kedvenc részem.

– Ha megbocsátanak – mondtam, és Max felé fordultam egy ragyogó mosoly kíséretében. – Észrevettem egy ismerőst, és muszáj váltanunk pár szót az előadás előtt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

A herceg döbbsen pislogott rám, ahogy Teresa is. Felteszem, az ország legpartiképesebb agglégénye nem volt hozzászokva ahhoz, hogy sietősen otthagyják őt, amikor nagylelkűen megtisztelt egy hölgyet a társaságával.

– Sietek – hadartam Teresának már az ajtó felé tartva. – Ígérem. Itt leszek, mire felgördül a függöny.

– Azt hiszem, elejtette a retiküljét – szólt utánam Max. Felém tartotta az apró selyemtáskát, és átvettem tőle. Az ujjunk csak a pillanatot törtrészig ért egymáshoz, mégis bizsergés járt át tőle egészen a lábujjam végéig. Összetalálkozott a tekintetünk, és kiélveztem, hogy csakis rám irányul a figyelme. Az ajkára siklott a tekintetem. Emlékeztem, hogy festett, amikor elmosolyodott. Amikor nevetett.

– Köszönöm – nyögtem ki, majd egy sietős pukedlit követően kimenekültem a folyosóra.

Ideje volt munkához látni.